

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **JUDr. B. Š.**

proti

žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, čj. PPR-36752-8/ČJ-2018-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce uplatnil žádostí ze dne 2. 1. 2018 nárok na doplacení určitých nárokových i nenárokových složek služebního příjmu od 27. 4. 2015 do dne podání žádosti, tedy minimálně za dobu 32 měsíců. Celkovou výši doplatku žalobce odhadl na 400 000 Kč. Jeho nárok vznikl v důsledku nezákonného odvolání ze služebního místa vedoucího Územního odboru Uherské Hradiště a ustanovení na služební místo rada Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky (viz

rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2017, čj. 30 Ad 3/2015 - 161). Ředitel Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „Ředitel“) rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, čj. ZLK-5056/2018 (dále jen „rozhodnutí o doplatku“) rozhodl tak, že žalobci náleží doplatek hrubého služebního příjmu za období, kdy byl nezákonně odvolán ze služebního místa (22. 4. 2015 – 31. 12. 2017), a to ve výši 91 607 Kč (výrok I). Dále přiznal žalobci úroky z prodlení z příslušných měsíčních doplatků (výroky II – XXIII). Ve zbytku Ředitel žádost žalobce zamítl (výrok XXIV).

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí o doplatku zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 2. 5. 2019.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť jej považuje za nezákonné. Úvodem shrnuje důvody pro žádost o doplacení služebního příjmu – spor o odvolání a převedení žalobce na jiné služební místo vyvrcholil u zdejšího soudu rozsudkem čj. 30 Ad 3/2015 - 161, jímž krajský soud zrušil rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa. Na základě toho tak žalobce dovozuje svůj nárok na doplacení služebního příjmu. Žalobce shrnuje také dosavadní průběh správního řízení – po podání žádosti o doplacení složek služebního příjmu vydal Ředitel nejdříve první rozhodnutí ze dne 27. 3. 2018, čj. ZLK-547/2018 proti kterému se žalobce odvolal. Následovalo několik procesních úkonů a také značná prodleva v postupu, jak tvrdí žalobce. Následně žalovaný toto prvé rozhodnutí zrušil a vrátil věc zpátky Řediteli. Žalobce k tomu namítá, že toto zrušující rozhodnutí mu bylo doručeno až k jeho urgenci.
4. K věci žalobce namítá vadný postup žalovaného při aplikaci zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Žalovaný analogicky uplatnil § 124 zákona o služebním poměru, který však dle žalobce vůbec neupravuje, neřeší a ani nezmiňuje situaci, kdy byl přeložen na jiné služební místo z důvodu nezákonného rozhodnutí. Analogie s § 124 zákona o služebním poměru je tak nepřipadná, neboť upravuje zcela jiné situace. Stanovení předpokládaného služebního příjmu, kterého by žalobce dosahoval na služebním místě vedoucího územního odboru, jako průměrný služební příjem, je zjevně nesprávný postup. Pro určení průměrného služebního příjmu není nejmenšího důvodu. Zrušením rozhodnutí o odvolání ze služebního místa se totiž obnovuje původní stav. Žalobci tak náleží ty složky služebního příjmu, které mu byly přiznány před nezákonným odvoláním ze služebního místa. Použití § 124 zákona o služebním poměru tak není správné, jelikož žádná překážka ve službě nebyla dána. Smysl posledně uvedeného ustanovení totiž dopadá na situace, kdy příslušníkovi náleží služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu po tom, co je zrušeno rozhodnutí o skončení služebního poměru. V případě žalobce však lze jednoduše porovnat služební příjmy z místa, ze kterého byl nezákonně odvolán, s místem, na které byl převeden. Újma, která žalobci vznikla, je pouze rozdíl mezi oběma služebními příjmy. Ředitel však tento stav nerespektoval a upřel žalobci příplatek za vedení ve výši 176 000 Kč, když žalobci vypočetl souhrnnou částku doplatku všech přiznaných a přepočtených složek služebního příjmu ve výši 91 607 Kč. Rozhodnutím ředitele krajského ředitelství ve věcech služebního poměru ze dne 10. 12. 2014 byl žalobci přiznán příplatek za vedení ve výši 5 500 Kč. Ředitel však v rozhodnutí o doplatku svévolně příplatek za vedení přepočítal, přestože žalobce příplatek v uvedené výši dostával

bez ohledu na to, zda čerpal v daném měsíci dovolenou, pracovní neschopnost či služební volno. Zrušením rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa se však obnovuje stav, který tu byl předtím, než byl žalobce odvolán ze svého místa – tudíž i příplatek za vedení měl být vyplácen v původní výši. Poukazuje na to, že podle zákona o služebním poměru služební příjem obsahuje všechny složky služebního příjmu, kterých by příslušník dosáhl, kdyby nebyl odvolán ze služebního místa, a to nejen složky stanovené pevnou měsíční výměrou, ale i ty, které mají pohyblivý charakter. Proto se žalobce domnívá, že Ředitel provedl nesprávný měsíční přepočít přiznaného příplatku za vedení v rozporu s § 124 odst. 7 zákona o služebním poměru. Žádný zákon či interní akt řízení nestanoví přepočít příplatku za vedení s ohledem na odpracovaný fond pracovní doby v daném měsíci. Přepočít a snížení příplatku za vedení (např. 4 788 Kč, 4 994 Kč, 5 248 Kč nebo 5 234 Kč) je tudíž nesprávné. Tento výpočet měl vliv i na úroky z prodlení, které měly být počítány z přiznaného příplatku ve výši 5 500 Kč. Ředitel postupoval také v rozporu s judikaturou, z níž žalobce cituje nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1624/09 ze dne 5. 3. 2010 (N 43/56 SbNU 479), sp. zn. II. ÚS 4266/16 ze dne 27. 3. 2017 (N 52/84 SbNU 603) a sp. zn. IV. ÚS 610/06 ze dne 22. 6. 2009 (N 148/53 SbNU 803). K otázce analogie odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 As 75/2015 - 17, podle kterého je analogie iuris nežádoucí, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42.

5. Dále žalobce namítá, že žalovaný nedodržel postup stanovený v § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru ve spojení s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce tvrdí, že v řízení před Ředitelem (prvostupňové) mu nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení a bylo mu odepřeno právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Následně v odvolacím řízení žalovaný doručil žalobci oznámení o složení senátu poradní komise policejního prezidenta (čj. PPR-36752-2/ČJ-2018-990131) a obecně žalobce informoval o jeho právech podle § 174 zákona o služebním poměru. Zároveň v témž oznámení žalovaný sdělil, že nejpozději dnem 4. 2. 2019 ukončí shromažďování podkladů pro rozhodnutí. Toto však byla poslední komunikace ze strany žalovaného. Žalobce následně žalovanému zasílal doplnění odvolání dne 25. 1. 2019 a žádost o vyřazení bodu č. 5 doplnění odvolání dne 29. 1. 2019. Na tato podání však žalovaný vůbec nereagoval a tím upřel žalobci možnost se dále vyjádřit. Právo každého na projednání věci v jeho přítomnosti, s možností vyjádřit se k prováděným důkazům, plyne z čl. 38 odst. 2 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Odkazuje na závěr č. 115 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 8. 6. 2012, z něhož cituje. Skutečnost, že přítomnost účastníka řízení při provádění jednotlivých důkazů je jeho právem, jehož porušení může založit nezákonnost rozhodnutí, dosvědčuje judikatura Nejvyššího správního soudu (ze dne 8. 3. 2012, čj. 5 As 21/2011 - 3, ze dne 21. 2. 2007, čj. 1 Azs 96/2005 - 63, ze dne 22. 9. 2004, čj. 2 As 19/2004 - 92 a ze dne 27. 4. 2015, čj. 8 As 83/2014 - 43).

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
8. Žaloba **není důvodná**.
9. Krajský soud nejprve pro pořádek uvádí, že žalobce správně jako žalovaného označil policejního prezidenta jakožto služebního funkcionáře, který ve věci rozhodl v posledním stupni ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 34/2005, č. 1014/2007 Sb. NSS). Žalovaným tudíž není Policejní prezidium ani Policie ČR (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, čj. 1 As 10/2003 - 58).

Skutková zjištění

10. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
11. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015 odvolán ze služebního místa vedoucího územního odboru Uherské Hradiště a ustanoven rozhodnutím ze dne 14. 4. 2015 na služební místo rada Policejního prezidia ČR. V důsledku zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2017, čj. 30 Ad 3/2015 - 161 bylo výše uvedené rozhodnutí o odvolání zrušeno a žalobci tak vznikl nárok na doplacení služebního příjmu včetně úroků z prodlení za celé období, kdy byl převeden – tedy od 22. 4. 2015 do 31. 12. 2017 (podání žádosti o doplacení). Žalobce v žádosti ze dne 2. 1. 2018 požadoval doplacení následujících složek služebního příjmu: (i) příplatek za vedení podle § 118 zákona o služebním poměru ve výši 5 500 Kč měsíčně za dobu 32 měsíců (176 000 Kč celkem), spolu s úrokem z prodlení, (ii) příplatek za služební pohotovost podle § 126 zákona o služebním poměru ve výši 6 000 Kč měsíčně za dobu 32 měsíců, spolu s úrokem z prodlení, a (iii) doplacení nenárokových složek služebního příjmu – předpokládaných odměn podle § 123 písm. a) a § 49 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru. Žalobce odhadl celkovou výši doplatku na 400 000 Kč. K žádosti žalobce rozhodl nejprve Ředitel prvním rozhodnutím ze dne 27. 3. 2018, čj. ZLK-547/2018, které však žalovaný zrušil a věc vrátil Řediteli k novému projednání. Následně Ředitel vydal o žádosti žalobce na doplacení služebního příjmu rozhodnutí o doplatku, kterým přiznal žalobci nárok ve výši 91 607 Kč vč. úroků z prodlení. K této částce dospěl Ředitel tak, že stanovil pravděpodobný služební příjem, kterého by žalobce zřejmě dosáhl. Vycházel ze služební činnosti, kterou měl žalobce vykonávat – vedoucí Územního odboru Uherské Hradiště, a jakým způsobem byla tato činnost odměňována. Určil hrubý služební příjem, obsahující všechny složky služebního příjmu (základní tarif, příplatek za vedení, osobní a zvláštní příplatek), na částku 57 500 Kč, což byl poslední známý příjem žalobce před odvoláním. Částka 57 500 Kč se rozpadá na 35 800 Kč základního tarifu, 4 200 Kč zvláštní příplatek, 5 500 Kč příplatek za vedení a osobní příplatek ve výši 12 000 Kč. Takto zjištěný hrubý služební příjem následně Ředitel zvyšoval vždy od kalendářního měsíce, v němž žalobce dosáhl stanovené doby praxe a splnil podmínky pro zařazení do vyššího tarifního stupně nebo došlo ke změně stupnice základních tarifů. K takto stanovenému služebnímu příjmu Ředitel v určitých kalendářních měsících připočetl také pravděpodobné odměny (§ 123 zákona o služebním poměru), kterých by žalobce na služebním místě vedoucí Územního odboru Uherského

Hradiště zřejmě obdržel. Při výpočtu těchto odměn vycházel Ředitel z odměn příslušníku Policie České republiky, kteří vykonávali služební činnost stejné hodnoty, jako žalobce před odvoláním. V organizační struktuře Krajského ředitelství policie Zlínského kraje jsou čtyři obdobné organizační články – územní odbory Zlín, Vsetín, Uherské Hradiště a Kroměříž se svými vedoucími. Hrubý služební příjem zjištěný podle výše uvedených pravidel tak byl korigován odměnami, které byly v příslušných kalendářních měsících poskytnuty jednomu či více vedoucím územních odborů. Zároveň Ředitel do tohoto výpočtu nezahrnul kázeňské odměny, které nejsou součástí služebního příjmu. Stejně tak Ředitel do výpočtu nezahrnul odměnu za služební pohotovost ve výši asi 6 000 Kč, neboť i tento příplatek není součástí služebního příjmu.

12. Konečně od takto stanoveného hrubého služebního příjmu v každém kalendářním měsíci Ředitel odečetl částku, která byla žalobci vyplacena na služebním místě rada Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky v předmětném období. Výsledná částka představuje doplatek ve výši 91 607 Kč vč. úroků z prodlení.

Právní posouzení

13. Soud přezkoumal závěry žalovaného a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí o doplatku byla vydána v souladu se zákonem. Soud má za to, že žalobce požádal o vyplacení jen některých vybraných složek služebního příjmu právě proto, aby se vyhnul krácení (celého) služebního příjmu, jenž mu měl být správně vyplacen na původní pozici, o (celý) služební příjem, jenž mu byl reálně vyplacen na pozici, na kterou byl nezákonně převeden. Ředitel však správně tuto snahu o získání neoprávněného prospěchu rozpoznal a rozhodl o žalobcově nároku spravedlivým způsobem, jak soud rozvede níže. Právě výše uvedený, avšak otevřeně nepřiznaný cíl žalobce je zřejmě příčinou toho, že se jeho argumentace jeví být místy vnitřně rozporná. V žalobě totiž uvádí: „*Vykonával jsem (v důsledku právní fikce) službu na dvou služebních místech, a proto lze porovnat, jaký vznikl na služebním příjmu rozdíl.*“ Jinde obdobně: „*Ale újma, která mně vznikla, činí pouze rozdíl mezi oběma služebními příjmy, který by mně náležel při neporušení právního vztahu ze služebního poměru, který byl ex post obnoven s účinky ex tunc.*“ Žalobce tak evidentně souhlasí s tím, že měly být porovnány služební příjmy na obou služebních místech a jemu vyplacen rozdíl. Přitom však na str. 6 žaloby uvádí: „*V žádném ustanovení se neuvádí, že je nutno provést odpočet příjmu, který mi byl vyplacen za jinou práci a za jiných podmínek.*“ Tím zjevně popírá dříve vyslovené.
14. Soud předtím, než na žalobcovy argumenty odpoví, pro pořádek uvádí (byť se k tomu žalobce v žalobě přímo nevyjadřuje), že v žádosti o doplatek služebního příjmu žádal mimo jiné o přiznání odměny za služební pohotovost podle § 126 zákona o služebním poměru ve výši 6 000 Kč a odměny podle § 49 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Soud se plně ztotožnil s posouzením Ředitele a žalovaného – tato složka není součástí služebního příjmu ve smyslu § 113 zákona o služebním poměru. Obdobný názor k tomuto problému zaujímá i odborná literatura (srov. Kulháněk, J. Komentář k § 113, In: Chrobák, J. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, dostupné v informačním systému ASPI) a ombudsman (zpráva o šetření veřejného ochránce práv ze dne 12. 09. 2016, sp. zn. 6937/2015/VOP/IK). Dále se tak soud již bude vyjadřovat pouze k požadavku žalobce na vyplacení příplatku za vedení a předpokládaných odměn, resp. k otázce, v jaké celkové výši měl být žalobci ušlý služební příjem vyplacen.

15. Je pravdou, že předmětná otázka – doplatek služebního příjmu po zrušení rozhodnutí o odvolání ze služebního místa – není nikde v zákoně o služebním poměru výslovně řešena. Nejprve je proto nutné se zamyslet nad účelem předmětného řízení. Žalobce byl nezákonně odvolán ze služebního místa vedoucího územního odboru a přeložen na jiné služební místo. V důsledku takového postupu byl žalobce zkrácen na služebním příjmu, neboť v období 22. 4. 2015 do 31. 12. 2017 dosahoval nižšího příjmu ve srovnání s původním služebním místem. Cílem řízení před Ředitelem a žalovaným tak bylo nahradit žalobci to, oč v důsledku nezákonného odvolání přišel. Podle názoru soudu Ředitel zvolil správnou a jedinou možnou cestu. Za základ žalobcova nároku vzal pravděpodobný služební příjem na původní pozici, z níž byl nezákonně přeložen. V provedeném výpočtu se promítá v jednotlivých kalendářních měsících nejen pohyb v tarifní tabulce (dle změny délky praxe), ale také případné odměny, kterých by žalobce s určitou pravděpodobností dosáhl, neboť těchto odměn dosáhli zaměstnanci na obdobné pozici. Ředitel tak hodnověrně rekonstruoval nejpravděpodobnější výši příjmu, kterého by žalobce dosáhl, nebyl-li by odvolán, a to včetně všech jednotlivých složek. Od této částky pak Ředitel odečetl výši příjmu, který žalobce skutečně pobíral na místě, na něž byl přeložen. Rozdíl pak žalobci přiznal rozhodnutím o doplatku. Tento postup dává nepochybně smysl z hlediska „zdravého selského rozumu“.
16. Po právní stránce se rozhodnutí o doplatku, stejně jako napadené rozhodnutí opírají o § 124 zákona o služebním poměru. Jak bylo zmíněno, zákon o služebním poměru neobsahuje přímo ustanovení o tom, jak v situaci žalobce postupovat. Žalovaný a Ředitel však nemohli žalobci nárok na doplatek služebního příjmu odepřít jen proto, že zákon na jeho situaci nepamatuje - takový postup by správní soudy zcela jistě nemohly akceptovat. Vypomohli si proto *analogií legis*, tj. ustanovením téhož zákona, jež řeší situaci svou povahou nejbližší (nejedná se tedy o *analogii iuris*, jak mylně tvrdí žalobce – tu by představoval odkaz na ustanovení jiného právního předpisu, příp. na principy daného právního odvětví). Své úvahy odvodili z § 124 odst. 2, 3, 6 a 9 zákona o služebním poměru, který upravuje náhradu služebního příjmu při různých překážkách na straně zaměstnavatele. Soud si je vědom skutečnosti, že zmíněná ustanovení upravují odlišné situace, přesto je lze alespoň částečně na situaci žalobce uplatnit, neboť žádná povahou bližší ustanovení soud v citované zákoně nenalezl (a ani žalobce na žádná nepoukazuje).
17. V první řadě je tu § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru, podle kterého má příslušník po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu. Tato situace je podobná žalobcově – příslušník, který byl nezákonně propuštěn ze služby rozhodnutím o skončení poměru, má nárok na služební příjem za celou dobu. Zákonodárce výslovně uvedl, že tento nárok odpovídá průměrnému služebnímu příjmu. Ten je definován v § 95 odst. 4 zákona o služebním poměru a pro jeho výpočet se na základě odkazu na zvláštní právní předpis použije zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce. V jeho § 355 odst. 2 je definován pravděpodobný výdělek, který se pro výpočet průměrného výdělku použije tam, kde skutečně dosahovaný průměrný výdělek nelze určit, protože zaměstnanec v daném období práci nevykonával nebo ji nevykonával dostatečně dlouho.
18. Druhé důležité analogicky aplikované ustanovení představuje v daném případě § 124 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle něhož je-li příslušník vyslán k výkonu služby v jiné organizační složce státu, právnické nebo fyzické osobě a za vykonanou práci mu daný subjekt poskytuje odměnu v nižší výši, než jaká odpovídá jeho průměrnému služebnímu

příjmu, pak má daná příslušník nárok na doplatek služebního příjmu. Tato situace se zase žalobcově podobá v tom, že příslušník namísto služby na svém řádné pozici vykonává jinou práci, k jejímuž výkonu jej služební funkcionář vyslal, za ni ovšem taktéž pobírá odměnu. Nenahrazuje se mu v tom případě celý ušlý služební příjem, ale jen jeho poměrná část (rozdíl mezi oběma příjmy, čili doplatek). Analogie s § 124 odst. 3 a 6 zákona o služebním příjmu je spíše již jen podpůrná.

19. Žalobce namítá, že výše uvedená ustanovení se vztahují na situaci, kdy příslušník vůbec nevykonával službu ve smyslu § 112 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud však má ve shodě se žalovaným za to, že i žalobce na místě, ze kterého byl odvolán, službu nevykonával. To, že byl obnoven právní stav s účinky *ex tunc*, má zejména vliv na služební příjem a právní postavení žalobce vůči zaměstnavateli (služební poměr) – Policie ČR. Prakticky však žalobce službu nevykonával, neboť z logických důvodů není k němu evidována odpracovaná doba, dovolená, služební pohotovost, nemocenská a jiné aspekty, které určují výši služebního příjmu příslušníků, kteří službu reálně vykonávají. Konstrukce pravděpodobného služebního příjmu žalobce nijak nepoškozuje – pouze umožňuje rekonstruovat příjem žalobce bez údajů o tom, kolik odpracoval ten který kalendářní měsíc. Žalobce naproti tomu mechanicky přebírá svůj služební příjem, kterého dosahoval na původní pozici, a žádá o jeho vyplacení. Navíc žádá o jednotlivé složky služebního příjmu a nikoliv příjem jako celek. Podle § 113 zákona o služebním poměru však je služební příjem nutno brát jako celek, který tvoří různé jeho složky. Stejně tak i analogie s § 124 zákona o služebním poměru svědčí o tom, že při překážce ve výkonu služby se nahrazuje služební příjem jako celek, nikoliv jeho jednotlivé části, jak se žalobce domnívá. Žalobce ve svém výpočtu nereflektuje například to, že se částka základního tarifu měnila s ohledem na to, že žalobce splnil podmínky pro jiný tarifní stupeň. Nereflektuje také odměny podle § 123 zákona o služebním poměru, kterých by žalobce pravděpodobně dosahoval (s ohledem na zaměstnance na obdobném služebním místě). Pokud by soud přisvědčil žalobci v tom, že má nárok na příplatek za vedení v celkové výši 176 000 Kč bez dalšího, *de facto* by to znamenalo, že žalobce by měl vyšší příjem, než kterého by dosahoval, pokud by nebyl odvolán. Smyslem řízení o doplacení služebního příjmu však není to, aby se žalobce obohatil – tím je, aby žalobce nebyl v důsledku nezákonného rozhodnutí zkrácen o příjem, na který má zákonný nárok.
20. Argumentace žalobce, že měl být obnoven původní stav s účinky *ex tunc*, tedy jako by k jeho odvolání ani nedošlo, je nedůvodná. Přesně k tomu totiž došlo – žalobce nebyl jakkoliv zkrácen na služebním příjmu, kterého by pravděpodobně dosáhl. To, že tento stav nebyl navozen, odůvodňuje žalobce zejména tím, že mu měl být přiznán příplatek za vedení ve výši 5 500 Kč v celkové výši 176 000 Kč. Takový postup však není přijatelný, neboť v jeho důsledku by žalobce skutečně dosahoval v období 22. 4. 2015 do 31. 12. 2017 celkově vyššího příjmu než na služebním místě, ze kterého byl odvolán. Nelze opomíjet, že v přímém důsledku nezákonného rozhodnutí, kterého se žalobce dovolává, byl současně ustanoven na jiné služební místo, na kterém také pobíral služební příjem. Tvrdí-li žalobce, že pokud na původním služebním místě pobíral příplatek za vedení ve výši 5 500 Kč, je logické mu jej přiznat, není tomu tak. Tato prostá logika by se snad mohla uplatnit v případě, pokud by v předmětném období žalobce vůbec nevykonával službu u Policie ČR – žádný příjem související s jeho postavením příslušníka bezpečnostního sboru by neměl a tedy by bylo zcela na místě vyplatit služební příjem, sestávající z dříve přiznaných složek. I v takovém případě by však byl na místě výpočet Ředitele, tedy výpočet příjmu pravděpodobného. Rozhodně nelze přistoupit na to, že by žalobce pobíral

souběžně dva služební příjmy. Skutečná újma, která žalobci vznikla a sám ji tak označil, je pouze rozdíl mezi oběma služebními příjmy na dvou služebních místech u téhož zaměstnavatele. Pro přiznání druhého služebního příjmu vedle toho, který žalobce pobíral, tak není žádný právní důvod.

21. Žalobce svůj názor opírá převážně o (nepřesné) citace zákona o služebním poměru, které jeho názor nepodporují. Nepřiléhavé jsou rovněž odkazy žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1624/09, II. ÚS 4266/16 a IV. ÚS 610/06 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 75/2015 - 176 a čj. 6 A 25/2002 - 42. Dotýkají se nesprávné aplikace právních norem a svévolného či absolutního správního uvážení. Posledně uvedený soud v postupu žalovaného neshledal. Na některých místech žaloby také žalobce ve skutečnosti reaguje na původní rozhodnutí Ředitele, které bylo žalovaným zrušeno – např. argumentace na str. 6 žaloby. Neplatí, že Ředitel příplatek za vedení ve výši 5 500 Kč svévolně přepočítal, když žalobci byl tento příplatek vyplácen bez ohledu na dovolenou, pracovní neschopnost či služební volno. Tento způsob výpočtu Ředitel uplatnil v původním rozhodnutí ze dne 27. 3. 2018, čj. ZLK-547/2018, které žalovaný zrušil. Stejně tak argumentace na str. 7 žaloby, že Ředitel příplatek za vedení ve výši 5 500 Kč přepočítával a krátil, čímž snížil průměrnou výši tohoto příplatku na 5 456 Kč. I tato námitka se vztahuje ke zrušenému rozhodnutí. K tomu je nedůvodná i námitka ohledně špatně vypočteného úroku z prodlení, který vycházel z takto sníženého příplatku za vedení – opět se týká zrušeného rozhodnutí Ředitele.
22. Nedůvodné jsou i námitky týkající se odepření práv účastníka řízení podle § 174 zákona o služebním poměru. Žalobce svou námitku formuloval značně chaoticky, kdy není zcela zřejmé, v jakém řízení a co mu mělo být upřeno. Zpochybňuje postup poradní komise žalovaného, která žalobce pouze vyrozuměla o tom, že dne 4. 2. 2019 ukončí shromažďování podkladů pro rozhodnutí. Následně však žalobce již nekontaktovala. Soud přezkoumal postup žalovaného a neshledal žalobcem tvrzené vady. Žalovaný v oznámení o složení senátu poradní komise žalobce informoval o tom, že podle § 174 zákona o služebním poměru má právo nahlížet do spisu, pořizovat z něj výpisy, navrhnout důkazy apod. – k tomu bylo v tomto oznámení tel. číslo na předsedkyni poradní komise, se kterou se žalobce mohl na nahlížení do spisu domluvit. Zároveň žalovaný sdělil, o jaké podklady byl správní spis doplněn a tyto zaslal žalobci (který se k nim mohl seznámit a vyjádřit se). Současně žalobci sdělil lhůtu, kdy ukončí shromažďování podkladů rozhodnutí – 4. 2. 2019. Žalobci byla dána možnost nahlédnout do spisu a měl stanovenou lhůtu, do kdy případně může navrhnout nové důkazy a zaslat své vyjádření ke shromážděnému spisovému materiálu. Žalobce svého práva nahlédnout do spisu nevyužil. Zároveň tvrzení žalobce, že žalovaný prováděl shromažďování podkladových materiálů a odborných posudků, není pravdivé. Z přiloženého spisového materiálu plyne, že spis byl po odvolání žalobce doplněn o: (i) listiny, které byly žalobci zaslány spolu s oznámením o složení senátu, (ii) listiny upravující odvolací řízení – určení senátu poradní komise ze dne 4. 1. 2019 a návrh rozhodnutí ze dne 28. 2. 2019, (iii) vyjádření samotného žalobce. Žalobce tak nebyl postupem žalovaného jakkoliv zkrácen na svých právech, neboť měl možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí – čehož nevyužil. Jak soud podotkl, nové listiny, které žalovaný zakládal do spisu, žalobci sám zaslal a ten se k nim mohl vyjádřit.
23. V související námitce žalobce namítá, že zasílal žalovanému celkem dvě doplnění odvolání (dne 25. 1. 2019 a 29. 1. 2019), na které však žalovaný nereagoval. Tím žalobci upřel

možnost seznámit se s tím, jak s těmito listinami žalovaný naložil. I této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný nemá povinnost reagovat na podání žalobce tím způsobem, že by jej informoval o tom, jak s podáním naložil. Před žalovaným probíhalo odvolací řízení, v rámci kterého žalobce doplnil podané odvolání. Tím vznikla žalovanému povinnost se s obsahem a argumenty těchto doplnění vypořádat v odvolacím rozhodnutí, nikoliv na ně procesně reagovat. Tak žalovaný učinil, když v napadeném rozhodnutí reagoval na námitky žalobce obsažené ve dvou zmíněných doplněních. Žalobce tak nebyl na svých právech jakkoliv zkrácen, neboť námitky, které v řízení dodatečně uplatnil, žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 21/2011 - 3, čj. 2 As 19/2004 - 92 a čj. 8 As 83/2014 - 43 jsou nedůvodné. Žalobce měl možnost využít svých práv – byl informován o tom, že řízení probíhá, do kdy bude probíhat shromažďování podkladů a jakým způsobem může nahlédnout do spisu. Nutno opět podotknout, že žalobce tohoto práva nevyužil.

24. Soud na závěr shrnuje, že při výpočtu doplatku služebního příjmu za období, kdy byl příslušník odvolán ze svého služebního místa na základě nezákonného rozhodnutí, se vzhledem k chybějící zákonné úpravě postupuje analogicky podle § 124 odst. 2 a 9 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Základem je pravděpodobný služební příjem, jehož by příslušník dosahoval na služebním místě, z něhož byl odvolán. Ten musí odrážet všechny složky, jež tvoří součást služebního příjmu (§ 113 zákona o služebním poměru); mezi ně ovšem nepatří odměna za služební pohotovost (§ 126 zákona o služebním poměru). Vykonával-li příslušník po svém odvolání službu na jiném služebním místě u téhož zaměstnavatele, je nutné pravděpodobný služební příjem a vyplacený služební příjem porovnat – rozdíl (včetně úroků z prodlení) představuje doplatek služebního příjmu, na který má příslušník nárok. V dané věci byl tudíž žalobci přiznán doplatek služebního příjmu v zákonné výši a byl tím navozen stav, jako by žalobce nebyl ze služebního místa vedoucího územního odboru odvolán. Žalobci tak nevznikla vyměřeným doplatkem jakákoliv újma na právech.

V. Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nleze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 5. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu